

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatelů **a) S. G., b) nezl. U. U. D.**, zastoupeného stěžovatelkou a) jako zákonnou zástupkyní, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2006, č. j. 56 Az 120/2006 - 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou k poštovní přepravě dne 5. 12. 2006 se stěžovatelé a) a b) domáhají zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 14. 4. 2006, č. j. OAM-400/VL-07-ZA07-2006. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost stěžovatelů o udělení azylu podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Z obsahu předloženého soudního spisu vyplynulo, že shora označené usnesení krajského soudu, v němž byli stěžovatelé řádně poučeni o možnosti podat proti němu kasační stížnost do dvou týdnů od doručení písemného vyhotovení usnesení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím krajského soudu, bylo stěžovatelům doručeno dne 20. 11. 2006 (§ 46 odst. 3 a § 50c odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění, dále jen „o. s. ř.“, ve spojení s ustanovením § 42 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, dále jen „s. ř. s.“).

Podle ustanovení § 46 odst. 3 a § 50c odst. 4 o. s. ř. nebyla-li fyzická osoba zastižena na adrese svého bytu či místa, kde se zdržuje, doručující orgán písemnost, která není určena do vlastních rukou adresáta, doručí vhodné fyzické osobě bydlící, působící nebo zaměstnané na témže místě nebo v jeho okolí, která adresáta zná a souhlasí s tím, že mu písemnost odevzdá; není-li možno ani takto doručit, doručující orgán písemnost uloží a zanechá adresátovi v místě doručování výzvu, aby si písemnost vyzvedl. Nebude-li uložena písemnost vyzvednuta do 3 dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu ověřil, že pokus doručujícího orgánu o doručení písemnosti stěžovatelce a) byl učiněn dne 16. 11. 2006. Vzhledem k tomu,

že stěžovatelka nebyla v místě doručení zastížena, byla téhož dne písemnost uložena u držitele poštovní licence. Posledním dnem třídní lhůty stanovené ustanovením § 50c odst. 4 o. s. ř. byl den 19. 11. 2006 a protože tento den připadl na neděli, považuje se v souladu s § 40 odst. 3 s. ř. s. za den doručení nejbližší následující pracovní den, tj. pondělí 20. 11. 2006. Stěžovatelce a) byla písemnost vydána dne 22. 11. 2006, což potvrdila svým podpisem na doručence; fikce doručení však nastala již dne 20. 11. 2006 uplynutím třídní úložní doby, jejíž poslední den se považuje za den doručení, i když se stěžovatelka o tomto uložení nedozvěděla.

Dle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí a zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout. Lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí dle ustanovení § 40 odst. 2, věty první, s. ř. s., uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty.

V daném případě byl ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1. s. ř. s. dnem určujícím počátek běhu dvoutýdní lhůty pro podání kasační stížnosti den doručení písemného vyhotovení usnesení krajského soudu, tzn. pondělí 20. 11. 2006. Konec lhůty pro podání kasační stížnosti pak v návaznosti na výše uvedené připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval s dnem určujícím počátek běhu lhůty, tedy na pondělí 4. 12. 2006. Tento den byl posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti, tj. pro její předání soudu nebo zaslání prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předání orgánu, který má povinnost ji doručit.

Poštovní zásilka obsahující kasační stížnost však byla držiteli poštovní licence předána k přepravě až dne 5. 12. 2006. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně a z tohoto důvodu mu nezbylo, než ji podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítnout.

O návrhu stěžovatelů, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je ve smyslu ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladným účinkem vybavena ex lege.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu